

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

תובעים 1. יראה מן בראונר
2. אפרת בראונר

נגד

נתבעת פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

פסק דין

לפניי תביעה לפיצוי בסך 20,550 ₪ בגין משלוח 156 הודעות פרסומת (בין 26.2.14 ל- 28.5.15) אל תיבת הדואר האלקטרוני של התובעת 2, ללא הסכמה ובניגוד להוראות סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק").

הרקע ותמצית טענות הצדדים

1. התובעים הם בני זוג.
2. אין מחלוקת בין הצדדים, כי נשלחו לתיבת הדואר האלקטרוני על שם התובעת 2 (להלן: "תיבת הדואר" ל"י) 156 הודעות מאת הנתבעת במשך תקופה העולה על שנה, וכי זו לא ביקשה להסירה מרשימת הדיור אף שהייתה לה אפשרות לכך.
3. התובעים צירפו לכתב התביעה 156 הודעות אשר נשלחו אל תיבת הדואר"ל, מתוכן רק 57 הודעות מכילות בכותרת את המילה "פרסומת". עוד נטען בכתב התביעה, כי מעולם לא נתנה לנתבעת הסכמה לקבלת דיור ובדיון בפני שיערה התובעת 2, כי הנתבעת השיגה את פרטיה בצורה עקיפה "לא נרשמתי מעולם אני לא מכירה את האתר הזה" (עמ' 2 שורה 34).
4. בכתב ההגנה נטען, כי יש לדחות את תביעתו של התובע 1 בשל העדר יריבות, מאחר שתיבת הדואר"ל שייכת לתובעת 2 בלבד. עוד נטען, כי ההודעות נשלחו לתובעת 2 לאחר שזו נרשמה לאתר הנתבעת והשאירה את פרטיה על מנת לקבל את הדיור הנ"ל. בדיון בפניי נטען, כי "לא יכול להירשם במערכת האתר, אם אדם לא מזין את פרטיו האישיים" (עמ' 1 שורות 21-22). עוד נטען, כי התובעת 2 יכלה בכל שלב להסיר את עצמה מרשימת התפוצה, וכי התביעה הוגשה לאחר כשנתיים בהם נשלחו הודעות רבות וזאת במטרה להגדיל את סכום הפיצוי.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

5. במהלך הדיון התובע 1 הציג בפניי באמצעות המחשב הנייד את המיילים שצורפו לכתב התביעה לפיהן ניתן לראות בוודאות, כי התובעת 2 היא הנמען לאותן הודעות.

דיון והכרעה

6. בפניי שתי שאלות. האחת, שאלה מקדמית והיא טענת הנתבעת להעדר יריבות בינה לבין התובע 1, והשנייה היא שאלת ההסכמה למשלוח ההודעות לדוא"ל של התובעת 2.

7. התובע 1 הגיש בעבר תביעה זהה לזו שבפניי, במסגרת ת"ק 16-12-37312 (להלן: "התיק האחר") שם טענה הנתבעת להיעדר יריבות מאחר שהפרטים ותיבת הדוא"ל שייכים לתובעת 2 שלא הייתה צד לתביעה שם. התובע 1 טען בתיק האחר, כי מדובר בחשבון GOOGLE משותף לבני הזוג, וכי חשבון GMAIL הוא על שם התובעת 2 אך משמש את שני בני הזוג. לאחר דין ודברים התובע 1 מחק את תביעתו בתיק האחר. גם בכתב התביעה ובדיון בפניי חזר התובע 1 על הטענות שטען בתיק האחר. הנתבעת שבה גם היא על עמדתה, כי אין יריבות בינה לבין התובע 1 מאחר שחשבון הדוא"ל הוא של התובעת 2.

אני סבורה, כי הצדק עם הנתבעת ודין תביעתו של התובע 1 להידחות. התובע 1 מחק את תביעתו בתיק האחר לאחר שסוגיית חוסר היריבות בין הצדדים נפרשה בפני בית המשפט, וזה המליץ על מחיקת התביעה ללא צו להוצאות וכך עשו הצדדים. לא סברתי שהגשת התביעה של התובע 1 יחד עם התובעת 2 משנה את המסד העובדתי לפיו תיבת הדוא"ל היא של התובעת 2 וההודעות שמקימות את העילה לפיצוי בתיק זה קמות לה ולא לתובע 1.

בנסיבות אלה, אני מקבלת את עמדת הנתבעת ודוחה את תביעתו של התובע 1.

8. עתה נעבור לבחון את השאלה המרכזית בתיק והיא האם ניתנה הסכמתה של התובעת 2 למשלוח ההודעות מהנתבעת?

9. סעיף 30 א(ב) לחוק קובע, כי "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, **בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת...**".

10. המחוקק למעשה הטיל על הנתבעת דרישה ראייתית ועליה להראות, כי ניתנה הסכמה מפורשת מראש ובכתב על ידי התובעת 2 לשליחת דבר הפרסומת. ברע"א 1231/17 ישי רז נ' אימפרשן **מדיה בע"מ** (20.4.17) נקבע כי ככלל, העובדה שהנתבע אינו מסוגל להראות, כי הסכמה ניתנה לו נוכח קושי טכני כזה או אחר אינה יכולה לשמש לו כטענת הגנה. היינו יש צורך ברמה גבוהה של מידע המוכיח, כי התובעת 2 הסכימה לקבלת דיוור מן הנתבעת ואין לפרש בצמצום את ידיעת הנתבעים לכך שהתובעת מסכימה לדיוור.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

התובעת 2 אישרה את הפרטים שהיו בידי הנתבעת אך הכחישה, כי נרשמה לאתר, וכי נתנה את הסכמתה למשלוח הודעות מאת הנתבעת. גם התובע 1 לא חלק על נכונות פרטי התובעת 2 שהיו בידי הנתבעת, לרבות סוג הרכב של התובעת 2 באותה תקופה.

נציג הנתבעת הודה, כי אין ברשותו ראיה להוכחת הצטרפות התובעת 2 והסכמתה לקבלת הודעות כמתחייב בחוק, והסביר שלא ייתכן שיהיה לנתבעת כל כך הרבה פרטים של התובעת 2 מבלי שנרשמה לאתר ונתנה הסכמה למשלוח ההודעות. לדבריו, התובעים לא הציגו ראיות לכך שלא ניתנה הסכמת התובעת 2 ולא ביקשו להסירם אף שקיימת האפשרות לכך וזאת כדי להגדיל את היקף הפיצוי הנתבע.

11. עוד קובע החוק מפורשות, כי דיוור פרסומי צריך להופיע בכותרת ההודעה, וזהו לשון סעיף 30(ה)(1) לחוק:

"מפרסם המשגר דבר פרסומת בהתאם להוראות סעיף זה יציין בו את הפרטים האלה באופן בולט וברור, שאין בו כדי להטעות:

(א) היותו דבר פרסומת; המילים "פרסומת", "בקשת תרומה" או "תעמולה", לפי העניין, יופיעו בתחילת דבר הפרסומת, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – בכותרת ההודעה".

12. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וראיותיהם, שמעתי את העדויות וראיתי את העתקי ההודעות שנשלחו, הגעתי למסקנה, כי התובעת הרימה את הנטל המוטל עליה, בשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי, לשכנע כי לא נתנה הסכמתה לקבלת הדיוור מן הנתבעת, ולא עלה בידי הנתבעת לסתור זאת, ועל כן התובעת 2 זכאית לפיצוי על פי סעיף 30 א לחוק. ואלו נימוקי.

13. אכן לא היו בידי התובעת 2 הסברים להימצאות פרטים רבים ונכונים שלה בידי הנתבעת. אלא שבאלה לא די ועל הנתבעת להראות הסכמה מפורשת של התובעת 2 לקבלת דברי הדוא"ל. הנתבעת טענה, כי ניתן הסכמה על ידי התובעת 2 אך לא הביאה ראיה לכך. משכך אין מנוס מלקבוע, כי הנתבעת שלחה לתובעת 156 הודעות פרסומת כאשר רק 57 מתוכן נושאות כותרת "פרסומת", וזאת מבלי שניתנה הסכמה מפורשת של התובעת 2 מראש.

גובה הפיצוי

14. סעיף 30א(י)(1) לחוק התקשורת קובע:

"שוגר דבר פרסומת ביודעין בניגוד להוראות סעיף זה, רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק (בסעיף זה – פיצויים לדוגמה), בסכום שלא יעלה על 1,000 שקלים חדשים בשל כל דבר פרסומת שקיבל הנמען בניגוד להוראות סעיף זה".

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

בגובה הפיצויים יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים של אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו; עידוד הנמען למימוש זכויותיו והיקף ההפרה.

15. בית המשפט העליון נדרש לסוגיית הפיצוי ללא הוכחת נזק והתווה את הדרך בשני פסקי דין רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.2014) (להלן: "עניין גלסברג") ורע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (4.8.16) (להלן: "עניין חזני").

16. בעניין חזני עמד השופט פוגלמן על השיקולים אותם נדרש בית המשפט לשקול בבואו לקבוע את סכום הפיצוי (פסקה 10):

"הסוג הראשון מתמקד בנסיבות ביצוע ההפרה וכולל, בין היתר, את תוכן הפרסום (אם הוא פוגעני); את התנהגות הנתבע; את הרווח הצפוי לו מן הפרסום (ככל שניתן להעריכו); את מספר דברי הפרסומת ששלח לתובע (ואותן בלבד) וכמה הודעות נשלחו לכל כתובת (אם מדובר במשלוח בודד לכל כתובת או בהפרה חוזרת ונשנית). חשוב להדגיש כי כמות ההודעות שנשלחה לתובע גודרת את תקרת הסכום שבית המשפט רשאי לפסוק (בית המשפט אינו רשאי לפסוק פיצוי העולה על 1,000 ש"ח בגין כל הפרה ללא הוכחת נזק), אך מעבר לכך היא אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שנמנו לעיל. כך למשל אפשר שייפסק פיצוי בסכום זהה לאדם שנשלחו לו 100 הודעות ולאדם שנשלחו לו 1,000 הודעות, ובלבד שהפיצוי השיג את תכליות החוק: אכיפה והרתעה אפקטיבית ומידתית. נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית. ככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.

סוג שני של שיקולים עניינו בשאיפה לעודד הגשת תביעות יעילות שמטרתן להגשים את תכליות החוק. לשם כך יש לשקול את עלויות ניהול ההליך ביחס לתועלת שתופק ממנו... כשמדובר בתביעה אישית לפי סעיף 30א(י) לחוק, סכום הפיצוי שייפסק אינו קשור בנזק שנגרם בפועל, אלא נועד כשלעצמו לתמרץ הגשת תביעות יעילות. במובן זה יש לראות בפיצוי מעין "גמול מיוחד" לתובע המייצג. נזכיר כי תביעה אישית כאמור יכולה להיות מוגשת בגין הפרות אחדות שהפיצוי המרבי שניתן לפסוק בגינן אינו עולה על אלפים בודדים של שקלים. אשר על כן, ואף שככלל עלויות ניהול ההליך צריכות להיות סבירות ומידתיות בהתחשב בשווי הסכום...".

17. בעניינו, אין ספק, כי תוכן המודעות ששוגרו אל התובעת 2 הן בעלי אופי פרסומי שמטרתן לעודד רכישת מוצרים נלווים לרכב וכן ליידע על הנחות ומבצעים בתחום זה. הרווח הצפוי לנתבעת מן הפרסום עשוי להיות רחב.

בבחינה של תכלית החוק, הנתבעת הפרה את החוק בצורה נרחבת במשלוח של 156 הודעות למי שלא נתנה את הסכמתה לקבלת הדיוור.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

18. נציג הנתבעת שב והדגיש, כי התובעת 2 יכלה לבקש את הסרתה מרשימת הדיור בכל עת ומשנמנעה מלעשות כן הגדילה באופן לא סביר את מספר ההודעות המזכות אותה בפיצוי.

השופט רובנשטיין **בעניין גלסברג** קבע מפורשות, כי אין על התובעת חובה להקטנת הנזק, אך ישנה חובה לנהוג בתום לב (עמוד 9) "הפיצויים הניתנים על פי סעיף 30א לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמא, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי אשר נגרם למאן דהוא. **בפיצויים מעין אלה, לא הטיל המחוקק על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב), כנראה מתוך רצון לסייע בשירוש התופעה...**"

19. מטרת ותכלית החוק הינה להנגיש את ההליך לכלל האוכלוסיה ולאפשר לכל אדם לעמוד על זכותו שלא להיות מוצף בדברי פרסומת, מבלי שנתן את הסכמתו לכך. החוק נועד לעודד אזרחים לקחת חלק במיגורה של תופעה פסולה, והתובעת 2 מממשת זכותה על פי דין.

כחלק מחובת תום הלב הנדרשת מתובע ובעיקר בשל תכליתו של החוק שנועד לתת כלים בידי האזרח להילחם בתופעה המטרידה של משלוח הודעות ללא קבלת הסכמה, ועת בוחנים את המטרד שנגרם לתובעת 2 יש לקחת בחשבון את התנהלותה מול מטרד זה. התובעת 2 קיבלה 156 הודעות במשך למעלה משנה, לדבריה ההודעות שנשלחו הטרידו אותה אך לדעתה היא אינה מחויבת להסיר אותם גם אם קיימת האופציה לכך. אלא שגישה זו הובילה בסופו של יום לריבוי הודעות בגין תובעת התובעת 2 פיצוי.

20. לטעמי, אף שאין חובה להקטין נזק על ידי התובעת 2, קבלת 156 הודעות מבלי להודיע לנתבעת על כך שההודעות מהוות מטרד, לא יכולה לדור בכפיפה אחת עם הטענה שהיה באלה כדי להטריד את התובעת 2.

לא ניתן לומר, כי אי לחיצה על כפתור הסרה והמשך קבלת 156 הודעות במשך למעלה משנה היא התנהלות סבירה ובתום לב כאשר הבסיס לפיצוי הוא אלמנט ההטרדה הנלווה לקבלת ההודעות.

21. כאמור הנתבעת לא עמדה בנטל להוכיח שניתנה הסכמתה של התובעת 2, עם זאת, הספציפיות של הפרטים שהיו בידי הנתבעת 2, מעלים תהיות שמא מידע זה (שמה, מספר הטלפון שלה, סוג הרכב שברשותה וכתובת הדוא"ל) נמסר על ידי התובעת כדין וניתנה הסכמה אך הראיות לא בידי הנתבעת.

22. לנוכח תכלית החוק שהינה הרתעה יעילה ואכיפה בנסיבות קונקרטיות ולא למטרת ענישה, ומשהתרשמתי כי הנתבעת פועלת כחוק ונראה כי הצורך בהרתעתה הינו נמוך ומשלוח ההודעות

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 17-06-3293 בראונר ואח' נ' פרומוטרכס אינטראקטיב בע"מ

תיק חיצוני:

היה בשנים 2014-2015, ובהתחשב בכך שבתוכן ההודעה ניתן היה להסיר את התובעת 2 מרשימת התפוצה והיא לא עשתה כן, ובשים לב להיקפן של ההודעות (156), מהן רק 57 נשאו בכותרת את המילה "פרסומת", אני מקבלת את התביעה, אך לא במלואה.

23. הנתבעת תשלם לתובעת 2 סך כולל של 4,000 ₪ בתוספת הוצאות משפט בסך 400 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 יום ממועד קבלת פסק הדין, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור בתוך 15 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ח, 18 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת

